



ASSOCIAÇÃO
HUNGARA
BRAZÍLIAI MAGYAR SEGÉLYEGYLET
M · A · G · Y · Á · R · H · Á · Z

HÍRADÓ

Informativo da Associação Hungara - Brasileira Magyar Segélyegylet

Ano 19 - Nº 45 - São Paulo, abril de 2006

Forradalomra, szabadságharcra emlékeztünk márciusban nemzeti ünnepünk alkalmából. A 2006-os év igen jó alkalmat ad arra, hogy a szabadság fogalmáról elmélkedjünk: az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulóját ünnepeljük. Ez évi számainkban több ízben is megemlékezünk majd Magyarország történelmének ezen fontos, sorsdöntő eseményéről. Rónai Egon 1956 októberében így foglalta gondolatait rímekbe a szabadságról, melyre végül még évtizedeket kellett várni.



A Szabadság-szobor a Gellért-hegyen

Rónai Egon:

Szabad Magyarország!

Szomorú ős, - tavaszi verőfényé
Változtatott át a csatazaj
S ha a nap alatt most köd gomolyog,
Mégis verőfény a megvívott diadal.

Több mint évtized homálya
Rakott ránk szörnyű terheket
S csaknem állatokká lettünk
Szénaként rágva az újabb "terveket".

Tervek! Elsikkadt lényege a jobb
És szebb világnak,
Mely mögött a csalódott nép
Csak a felhőkbe láthat...

S ha a köd lepte ős alkonyán
Történelmünknek új fejezete öltött
ünneplő ruhát,
S fegyvert ragadott a nép,
Hogy megvívja a végső nagy
csatát.

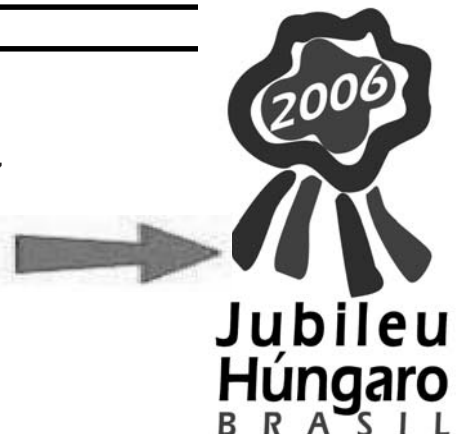
Ma még fájnak a sebek
a jajtól hangos
A szív, a szó, s az utca,
De leng már a győztes föld fölött
Hazánk tiszta lobogója!

S a hősök, kik fölött a föld
Majd virágba – díszbe öltözik
Áldottá legyenek, mint őseink,
Kiknek szent neve, most velünk
ölelkezik.

Ó Magyar! De boldog nép is lesz
S dicséd jutalma a Szent Szabadság
S Te Isten áldd meg, - ' áldd örökké,
Hogy szabad legyen. – Szabad
Magyarország!

CONFIRA NESTA EDIÇÃO:

Aconteceu na comunidade.....página 3 a 7
Mensagem da Diretoria.....página 2
O Jubileu de 50 anos da Revolução de 1956....página 3 e 4
Entrevista com o Consul-Geral da Hungria.....página 7
Suomi – Com bolsa na Finlândia.....página 10
Comemoração de Apostol János.....página 11





Jubileumi év

Amint már említettük előző számunkban Kedves Olvasóinknak, ez az év egészen különleges, ünneplésre méltó eseményekkel, évfordulókkal ajándékoz meg bennünket.

Melyek is ezek az évfordulók? A Segélyegylet alapításának 80. évfordulóját ünnepli, 50-ik alkalommal rendezünk ebben az évben Jótékonyági Bált, amit az évek során már "Csárdás Bál"-nak, "Magyar Bál"-nak és most "Baile Húngaro"-nak hívnak, nagy zeneszerzőnk Bartók Béla születésének 125. évfordulóját ünnepeljük, valamint a magyarok nagy történelmi eseményéről, az 1956-os forradalom 50. évfordulójáról emlékezünk meg, a magyar nép forradalmáról a szovjet hatalom ellen.

Hogy a Segélyegylet méltó módon tudja megszervezni a megemlékezéseket, ünnepeket, a magyar közösség minden tagját együttműködésre hívta.

A felkérés olyan visszhangra talált, amely magasan felülmúlta a



A Jubileumi év hivatalos jelképe

várakozást: sok volt a jelentkező, sok név került elő a felejthetetlen múltból, ötletek, komoly hozzáállás, szorgos munka a közös cél érdekében.

Példa erre a lelkesedésre, hogy több munkacsoportot alakítottunk a különböző események megszervezésére, elárasztva ötletekkel, tenniakarással. Összetartani annyi lelkes közreműködőt a közös cél érdekében, tele ötletekkel, tehetséggel, tenni-vágyással a magyarság fenntartása érdekében a második és harmadik generációból, kétség nélkül ezt tartjuk a Jubileumi Év legnagyobb érdemének!

A 2006-os esztendő tartogat a Segélyegylet számára még egy fontos eseményt: márciusban ért véget a

Vezetőség megbízatása. A két évvel ezelőtt kitűzött tervet betartva, a célokat többé-kevésbé teljesítettük. De mivel semmi sem tökéletes, néhány terv félben maradt, így tudatában kötelességünknek, hivatásunknak, újabb két évre felajánljuk lelkesedésünket, munkakedvünket, akaraterőnket és az elmúlt két év tapasztalatait, természetesen támaszkodva mindazoknak a segítségére, akik szakmai segítségüket ajánlották. Köszönetet mondunk a Segélyegylet, illetve a magyar közösség minden tagjának, hogy bizalmat szavaztak nekünk, és önkéntes munkájukkal segítettek minket, és jó munkát kívánunk azoknak, akik elfogadták meghívásunkat arra a kihívásokkal teli, izgalmas, örömteli munkára, mely az elkövetkező két évben vár ránk.

Koszka Árpád

Fordította: Budavári Hilda

A Segélyegylet 2006-2007-es évre megválasztott Igazgatósága:

Elnök: Francisco Tibor Dénes
Alenök: Madalena Judite Ráth
I. titkár: Alinka Szily-Lepine,
II. titkár: Charlotte Németh
I. kincstárnok: Árpád João Koszka
II. kincstárnok: Zilda Vera
S. Murányi Kiss



HÍRADÓ é uma publicação da Associação Húngara - Magyar Segélyegylet

Fundador: Gedeon Piller

Equipe da Redação: Charles Ráth, Hilda Budavári, Károly J. Gombert

Diagramação e composição: Lillian Bahri Halász (Mini), Rita Szűcs-Molenkamp (Híradó)

Tiragem: 500 exemplares - Distribuição interna

Diretoria da Associação Húngara:

Presidente: Francisco Tibor Dénes; Vice-presidente: Madalena Judite Ráth; 1ª Secretária: Alinka Szily - Lépine;

2ª Secretária: Charlotte Németh, 1º Tesoureiro: Árpád João Koszka; 2º Tesoureiro: Zilda Vera S. Muranyi Kiss

Endereço: Rua Gomes de Carvalho, 823 - Vila Olímpia - São Paulo - SP - CEP 04547-003

Telefone / Fax: 55-11-3849-0293

E-mail: 30desetembro@uol.com.br

Az 1956-os forradalom 50. évfordulójára

A jubileumi év alkalmából írunk:

- a forradalom előzményeiről az 1945-1953, majd az 1953-1956 évekről,
- október 23. és november 4. közt történeteikről, majd
- 1956-tól a vasfüggöny ledöntéséig, 1989-ig történeteikről.

Az élet Magyarországon 1945 és 1953 között

Magyarország a legyőzöttek oldalán fejezte be a második világháborút. Hatalmas veszteséget szenvedett emberéletben és anyagi javakban egyaránt. Bár 1945-ben demokratikus választásokat tartottak, mégis a nyugati típusú demokrácia, és Magyarország függetlenségének megvalósítása illúzió maradt. A Szovjetunió gazdasági és politikai eszközökkel felszámolta az ország önállóságát, és a kommunista pártot juttatta hatalomra, amivel megteremtette a totális diktatúra bevezetésének feltételeit. Az országban a kommunisták szovjet bátorításra garázdálkodtak.

Fokozatosan megszüntették a magántulajdont. Államosították, elvették a gyárakat, üzemeket, üzleteket. A leváltott tulajdonosokat, mint a nép ellenségeit kényszer munkára vitték, esetleg megengedték munkásként dolgozni őket. A gazdasági vállalkozások élére politikailag megbízható embereket helyeztek szakmai tudás nélkül.

Az államosított házakból, lakásokból a tulajdonosokat albérletbe, vagy vidékre telepítették ki és helyükre az ingatlan nagyságához mérten több családot telepítettek be. Mindenkinek lakbért kellett fizetnie az államnak. A parasztoktól elvették földjeiket. A munkásokat hétvégi "falujárás"-okra kötelezték, hogy győzzék meg a falu népét, hogy állami termelőszövetkezetekbe tömörüljenek. Miután mindenkit kisémmiztek, egyenrangúvá tettek, minden nőnek dolgoznia kellett, egyenrangú munkát végezvén a férfiakkal, akár mint

kőműves, bányász, vonat-, autóbusszvezető stb.

A dolgozókat kötelezték, hogy lépjenek be a kommunista pártba.

A párton kívüli megbélyegzett személy lett, a nép ellensége. Bírói engedély nélkül lehetett valakit letartóztatni és szabadságától megfosztani. Házkutatásokat rendeztek, és mindig "megtalálták" a bizonyítékait annak, amit ráfogtak az illetőkre, mert a pribékek dugták el a házaikban a fegyvert, vagy a tiltott könyveket, valutát stb. Mindenhová besúgókat tettek, megbízható kommunistákat, akik a legkisebb elégedetlenséget, mondhatnánk sóhajt, besúgták a fejeseknek és börtönbe zárták, mint ellenséget. A börtönök tele lettek politikai foglyokkal. Sokat közülük kirkatperekkel elítéltek és kivégeztek. Mindenkiről káderlapot vezettek, származás szerint lettek munkás, paraszt, értelmiség vagy "egyéb"-ek. Akit "egyéb"-nek bélyegeztek meg, annak gyára, földje, üzlete volt, vagy nemesi származása. Az "egyéb"-ek nem tanulhattak tovább, nem kerülhettek vezető állásba.

Eltörölték a vallásszabadságot, betiltották Himnuszunkat. A tantermekbe, irodákba, gyárakba Lenin, Sztálin és Rákosi képei kerültek, átírták a tankönyveket, megtiltották nyugati nyelvek tanítását. Minden nyugati nyelvű tanárnőt vagy tanárt átképeztek orosz szakra, és kötelező lett az orosz nyelv tanítása az iskolákban. Megváltoztatták az emberek köszöntését, megszólítását. Jó napot helyett "SZABADSÁG"-

Ez történt...

december 3.

Évzáró a "magyar iskolában". Ünnepeles ebéddel búcsúztatták az Óévet a diákok és a tanárok az Egyesület székházában. A tanulók megkapták évvégi bizonyítványukat, a tanárok pedig dícséretben részesültek munkájukért, illetve a tanulókkal elért sikereikért. Az ünnepségről képek találhatóak az Egyesület honlapján.



Koszka Árpád átnyújtja a bizonyítványt Gombossy Felipnek

december 4.

A Szondi György Cserkészcsapat a hagyományokhoz hűen karácsonyi vásárt tartott a Colégio Santo Américóban. Az ünnepség nagyon szépen sikerült. A Szentmise, a vásár, és az ebéd lehetőséget kínált a magyar közösség tagjainak arra, hogy újra találkozzanak barátaikkal, ismerőseikkel.

december 5.

Összejeövetel a Magyar Házban a 2006-os jubileumi év eseményeinek körvonalazására. Továbbra is kérünk minden csoportot, hogy részvételi szándékukat minél előbb jelezzék!

december 5.

A Magyar Ház Közgyűlése, melyen a São Paulo-i Magyar közösség csoportjainak képviselői vettek részt.



Ez történt...

december 8.

A 2005. évi utolsó találkozóját tartotta a Magyar Nőszövetség. Az ünnepi ebédet megtöltötte a karácsonyi béke és boldogság hangulata.

december 11.

A Ropogósok karácsonyán a hagyományos titkos barát ajándékozással, humorral és ínycsiklandozó falatokkal kívántak boldog ünnepeket a csoport tagjai a Schiffer- tanyán.

december 12.

Karácsonyi ünnepség a Balázs Péter Otthonban. Nemesi egyszerűség és az eseményhez méltó bensőséges jellemezte az összejövetelt, melyen az otthonlakók hozzátartozóikkal, barátaik, és az Otthon munkatársai is részt vettek. Együtt díszítették fel a karácsonyfát, és közben karácsonyi dalokat énekeltek. Ezt követően az önkéntesek által elkészített finom tea mellett folytatódott a társalgás. Köszönjük mindazok segítségét, akik eljöttek, hogy segítőkészek nyújtsanak ahhoz, hogy az Otthon Lakói számára emlékezetessé tehessük ezt a napot! Az ünnepségről képek találhatóak az Egyesület honlapján.



Szilágyi Clélia fenyőfadíszítés közben

ot kellett mondani, az iskolákban "ELŐRE"-t. Az "úr" megszólítást, "ELVTÁRSRA" vagy SZAKTÁRSRA" változtatták. Átkeresztelték utcáinkat, városainkat, hídjainkat. Pl. az Árpád hídból Sztálin híd lett, Lenin körút, Néphadsereg útja lett főútjainkból. Parlamentünk, a Szabadság szobor és a gyárak tetejére vörös csillagot tettek.

Az agyonhajszolt szülők a kötelező társadalmi ingyen munkákkal, felajánlott kölcsönökkel, amiket az államnak kellett fizetniük, hajnalban óvodában hagyták a csecsemőket. Az iskolások úttörők lettek, nyakukba vörös nyakkendőt raktak, ami a szovjet vörös zászlót jelképezte. Szavaltatták a gyerekekkel: "Ha felkötöd a nyakkendőt vigyázz rá nagyon, mert a vörös zászló színét hordod magadon". Sok orosz verset kellett bemagolni, míg nagy költőink versei cenzúrázva voltak. Fiataltársainknak be kellett lépniük a KISZ-be, a Kommunista Ifjúság Szövetségébe. Nem számított, hogy óvodás, iskolás, ifjú, vagy munkás volt, fújni kellett a kommunista mozgalmi dalokat, mint például a népköztársasági indulót, na meg a szovjet kommunista himnuszt oroszul és magyarra fordítva.

Az újságok a kommunisták kezében voltak, a színházakban orosz szerzők műveit játszották, az operákat is cenzúrázták. A Bánk bánt, Hunyadi Lászlót betiltották. A János vitéznél nem hozhatták be a magyar lobogót. A mozikban orosz filmek mentek, vagy a kommunisták által készített magyar filmek. A slágerek szövegét is az életből kellett meríteni, mint például: "Trágyát hordanak a szekerek, szekerek, én a bakon ülök teveled, teveled, széna illatos a hajad, a hajad, stb.

Ünnepünket kifordították, eltörölték a vallásos ünnepeket. A Mikulás helyett a Télapó jött, a Karácsony a Fenyőfa ünnepe lett, a Húsvétot

eltörölték, nem volt szabad még locsolni sem húsvéthétfőn az iskolákban; Szent István ünnepe, augusztus 20. a Kenyér ünnepe lett, és a legnagyobb ünnep az orosz katonák által felszabadított nép ünnepe "április 4." lett, és május 1, a dolgozók ünnepe, mindkettőn kötelező felvonulással. November 7. szintén ünnep lett, a Szovjet Forradalom tiszteletére.

A kommunista indulókat, mint "Rákosi a legjobb apa, minden dolgozó a fia", "Sztálin fogja mindnyájunk kezét", "Egy ajelszónk, a béke, harcba boldog jövőért megyünk", az úttörő és ifjúsági dalokat sorolni lehetne még sokáig, amiket fújni kellett az iskolákban, az ünnepségeken a felvonulásokon. A tanulók kötelesek voltak résztvenni a felvonulásokon és a dolgozóknak vörös zászlót kellett lobogtatniuk a Sztálin szobor előtt, amit lebontott templom helyére, a legszélesebb utunkra állítottak. Éljenek a pártot, Sztálint, Lenint és Rákosit.

Az iskolákban, gyárakban ünnepélyeket tartottak, ahol a kommunista indulókat kellett énekelni és ahányszor kimondták Sztálin, Lenin vagy a Rákosi nevet, fel kellett állni és vastapssal mondani, "ÉLJEN SZTÁLIN, ÉLJEN SZTÁLIN" vagy ÉLJEN RÁKOSI, perceken keresztül, utána leülhettünk a következő név kimondásáig! Nem lehetett nyugatra utazni: a határon vasfüggöny, elektomos drótháló, megfigyelőtornyok, még a közelébe sem lehetett menni, melyet a legmegbízhatóbb, általuk kiképzett katonák, az ÁVH-sok (Állam Védelmi Hatóság) őriztek

Ebben a rendszerben nőtt fel az ifjú, aki szembeszállt az orosz tankokkal. Ezt a korszakot híven tükrözi Illyés Gyula verse: "Egy mondat a zsarnokságról"

Jubileumi nagytábor Argentínában

San Martin de Los Andes – 2006. január 5-15.

A magyar cserkészlet az maga a "CSODA", amire büszkék lehetünk. Magyarországról indult el, majd a kommunizmusban betiltották, de a külföldre menekült magyarok megmentették, folytatták KMCSSZ – Külföldi Magyar Cserkész Szövetség alakjában, mely ma együtt működik az 1989 után Magyarországon visszaállított cserkészlettel.

Ezért van az, hogy a jubileumi táborokba a világ minden tájáról érkező cserkészek, szinte családtagnak érzik magukat, hisz' ugyanaz az ima, ének, egyenruha, törvény, fegyelem, hazaszeretet, magyarságismeret van, akárhol találkoznak, és a nyelvük is közös: a magyar nyelv!

Következő számunkban beszámolunk a Brazíliában élő cserkészek részvételéről az Argentín Jubileumi Táborban, melyen csak zöld nyakkendősök, 12 éven felüliek voltak. Szintén beszámolunk az itteni Szondi György Cserkészcsapat februári Simon Bálint EMBÚ Cserkészparkban tartott táboráról, melyben kiscserkészeink is résztvettek.

Ebben a számunkban egy Amerikában élő cserkész beszámolójából olvashatnak részletet, aki a New York állambeli Fillmore-ban rendezett, valamint az argentín táborban is résztvett. A Fillmore-i, az argentín, és az embui táborok témája egyaránt a Nagy Lajos Lovagkor volt.

Részlet a beszámolóból:

"Erre a táborra repülővel indultam december 30-án. A repülőtéren Buenos Airesben vártak az ottani magyar cserkészek olyan szeretettel, mintha már évek óta ismertük volna egymást. Az elhelyezésemet már előre megszervezték, megismertem a örsi tagokat és több magam korabeli cserkészt. Hamar barátságot kötöttem velük, hiszen igazi cserkésztestvérként fogadtak. Még a tábor előtt mentünk "Site Seeing"-olni a nagyon szép fővárost, Buenos Airst.

Január 4-én indultunk, három kibérelt buszon Buenos Airesből St. Martín de Los Andes-ba. A busz út 27 órás volt. Megérkeztünk január 5-én és elkezdődött a tábor. Gyönyörű volt a hely. Mind a Fiú és Lány táborok a hegyekben voltak. A fiúk egy vízesés mellett táboroztak, a lányok pedig egy folyó mellett. Mi egy katonailag védett területen táboroztunk. A tábor témája Nagy Lajos Király volt, és mi voltunk az apródok. A lányok Erdélyből jöttek, a fiúk pedig Felvidékről. Nagyon nehezek voltak a lovagi tornák. Egyik például az volt, hogy az egész örs megmászott egy jó pár dombot, majd mind a nyolcunknak fel kellett mászni egy fára egyszerre és a fán kellett tüzet rakni és vizet forralni. Nyilaztunk, vívtunk, átmentünk egy folyón, stb. A rohampálya is állati klassz volt. Teljesen sárosak lettünk a portya után, de még egyszer fel kellett másznunk egy dombra, a fákon át kellett mászni, stb. Mivel egy katonai helyen laktunk, még tankban is utaztunk, olyan király volt!!!!!!!

A portya helye gyönyörű volt. Mi az Andes hegyeiben portyáztunk. Sok dombot másztunk, de mégis nagyon jó volt. Meztláb mentünk át egy jó pár folyón és nagyon hideg volt a víz!!!!!!! Láttunk lovakat és egy iguanát. A legkisebb fiú és lány örs lovon ment a tábor helyéhez, és a legidősebb fiú örs még hóval borított helyen is járt. A portya helye leírhatatlanul szép volt, azt látni kellett!

A kiváló portya, a legnagyobb élmény volt a táborban, a sok jó mellett. Minden reggel 7-kor vagy 8-kor az ébresztő után csak 20 percünk volt fölöltözni, pakolni, és elindulni a konyhához ételért. Reggeliztünk és elkezdtük a napi programot. Az utolsó napon eltemettünk egy üveget mindenkinek a nevével és mindenki körbe ment, hogy elköszönjön cserkész társaitól, de még hátra volt a 23 órás busz út visszafelé, amit végig szórakoztunk, daloltunk, pedig fáradtak voltunk.

Köszönet az Argentín Magyar Cserkészeknek a kiváló szervezésért a szeretetért, amiben részesítettetek. Köszönet a Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek, hogy támogatta a részvételünket. Visszaérkezvén az USA-ba, mint cserkészvezető még nagyobb lelkesedéssel végzem a munkám!

JÓ MUNKÁT!

Tóth Melinda"

Ez történt...

december 16.

A Magyar Szövetség Interkulturális Csoportja közreműködésének eredményeképpen 10 brazil magyar leszármazott fiatal nyert tanulmányi ösztöndíjat Magyarországra. Ezek a fiatalok, szüleik, és korábbi évek ösztöndíjasai gyűltek össze az Egyesület székházában, hogy a Magyarországra készülő fiatalokat hasznos információkkal lássák el azzal kapcsolatban, hogyan tudják majd leginkább gyümölcsözővé tenni közelgő magyarországi tartózkodásukat.

december 18.

A Lutheránus Egyházközség karácsonyi ünnepsége a Matinal kulturális rendezvényteremben.

december 31.

Újra szilveszteri multság búcsúztatta az Óévet a Magyar Házban: "batyubál" biztosította a finom ételeket a szilveszteri hangulatban feldíszített helyiségben, ahol többek között, az ősi magyar szokás szerinti "ólomöntés" izgalmas jövőbelátással szórakoztatta a résztvevőket.

2006.

január 4-15.

A Külföldön Élő Magyar Cserkészek táborozása az argentínai San Martin de los Andes-ben. A több mint 100 résztvevőből Brazíliát a Sao Paulo-i Szondi György cserkészcsapatból 10 fiatal képviselte. A tábor minden tekintetben nagy siker volt.

(lásd a cikket ezen az oldalon)



Ez történt...

január 6.

A 25. számú Szent Imre cserkészcsapat patronáltja, a Hangya Örs fennállásának 20. évfordulóját ünnepelte. Az eseményen készült képek megtekinthetők a Segélyegylet honlapján.

február 2.

Öregcserkészek és barátaik vacsorája.

február 6.

A 2006-os jubileumi év munkacsoportjainak 3. találkozója.

február 19.

39. Ételfesztivál

A Magyar Ház Vezetősége köszöni a nagyszámú részvételt a legutóbbi gasztronómiai eseményen, és sajnálatát fejezi ki, hogy helyhiány miatt néhány vendéget nem tudott kiszolgálni. Az Ételfesztivál - melynek létrejötté sokak önkéntes munkájának eredménye – sikeressége arra ösztönzi a Szervezőket, hogy a vendégek fogadását tovább tökéletesítsék, hogy ezek az események továbbra is a magyar közösségi élet fontos eseményei maradjanak.

február 22.

A Magyar Nőszövetség tagjainak ez évi első találkozója a Magyar Házban.

február 24.

Magyarországi, magas egyházi tisztviselők látogatása São Paulóban.

(lásd a cikket ezen az oldalon)

Az Élet Ünnepeén Brazíliában

Az Egyházak Világtanácsa (EVT) egyike azoknak a második világháború után életre hívott világszervezeteknek, amelyeknek egyik célja az alaposan megtépzott Európa sanyarú mivoltának csökkentése. Tagegyházaik száma jelenleg 347. Legutóbbi világgyűlésüket (a kilencediket) ez év februárjában Porto Alegreben tartották. Európai résztvevők véleménye szerint Dél-Amerika remek házigazdának bizonyult.

A Porto Alegre-i katolikus egyetem ideális körülményeket biztosított a mintegy négyezer résztvevőnek. Jó volt a szervezés és az ellátás. Az egész Nagygyűlést áthatotta a dél-amerikai kereszténység életvidámsága, vitalitása, nyitott vendégszeretete. Samuel Kolia, az EVT főtitkára találóan az élet ünnepeként ("festa da vida") nevezte a nagygyűlést, amelynek hivatalosan eredetileg ez volt a tárgya: "Isten Kegyelmeinek Útjai". Valóban ünnep volt ez a tíz nap: az Istennel és egymással való találkozás öröme. Elmény volt megtapasztalni, hogy Jézus missziói parancsa nyomán az evangélium ténylegesen eljutott a Föld végső határáig.

A magyarországi küldöttség tagjai, szám szerint négyen (Gáncs Péter, Budapest evangélikus püspöke és felesége Márta, Dr. Balogh Margit teológiai egyetemi tanárnő Debrecenből és Tarr Zsolt református zsinati tanácsos) fölhasználták az alkalmat, hogy hazafelé vezető utazásukat egy napra félbeszakítva "beugorjanak" hozzánk São Pauloba is. Éfféle egy nap persze úgy értendő, hogy a nagy távolságok, a lassú közlekedés, az időjárás viszontagságai pár rövid óráskára zsugorítják az időt, amit "véreinkkel" tölthetünk.

A São Paulo-i nemzetközi repülőtérre érkező vendégeinket az itteni magyar bencés atyák fogadták, élükön Linka Ödön főapát úrral, akik ebédre is vendégül látták őket. Délután a São Paulo-i Magyar Házban a hirtelen összehívott tanácskozáson mintegy 23-an vettünk részt (nem többen, mert a karneváli ünnepek miatt sokan elutaztak). Megtisztelte jelenlétével ezt a kötetlen beszélgetést Maris Zsolt, a Magyar Köztársaság São Paulo-i főkonzulja, Sauremé

Depner Ingrid, a Magyar Nőszövetség elnöknője és dr. Dénes Tibor, a Brazíliai Magyar Segélyegylet elnöke is. Jelen voltak a Brazíliai Magyar Evangélikus Egyházaközség vezetői is, élükön Kenéz Sándor felügyelővel.

A tárgyalások többek közt az egyházaközség jövőjével foglalkoztak, annál is inkább, mivel 2007-ben készülünk megünnepelni fennállásunk 50. évfordulóját. Jóleső érzést adtak mindnyájunknak a legégetőbb problémáinknak, gyülekezetünk várható jövőjének nagyvonalú és jóindulatú támogatásával kapcsolatban kibontakozó tervek. A nagy különbséget abban láthattuk, hogy noha néminemű borúlátó előérzettel gyűltünk volt össze erre a megbeszélésünkre, tekintettel a tagadhatatlanul negatív körülményekre, pl. híveink számának erős csökkenésére, a legkülönfélébb okokból kifolyólag, püspökünknek sikerült a hangulatot olyan irányba terelnie, hogy lassanként reménykedni, sőt hinni kezdtünk a dolgok jobbrafordulásának lehetőségében.

Gáncs Püspök Úr így fejezte be hozzánk intézett sorait:

"Végül szeretném megköszönni a São Paulo-i magyar gyülekezet vendégszeretétét. Örültünk, hogy ha csak rövid időre is, de találkozhattunk. Ígérjük, hogy nem feledkezünk meg földrajzilag távoli, de Krisztusban közeli Testvéreinkről. Szeretettel várjuk a são pauloiak küldötteit is az október 13-14-én, Orosházán tartandó Első Magyar Evangélikus Világtalálkozóra. Viszontlátásra Magyarországon! Erős vár a mi Istenünk!"

Mi is azzal búcsúozunk, hogy nagy öröm számunkra a hazai Egyházunkkal való szorosabb kapcsolat felvétele, és reméljük, lesz folytatás!

Ráth Károly



Ráth Károly, Kenéz Sándor és Gáncs Péter

Interjú Magyarország főkonzuljával

A Híradó felkérte kedves főkonzulunkat Maris Zsolt urat, hogy tisztelje meg újságunkat kérdéseinkre adott válaszaival. A kérésnek szívesen eleget tett.

Mikor döntötte el, hogy diplomata pályára megy?

Valahol a gimnázium utolsó évében. Akkor azonban még a nemzetközi jog vonzott.

Milyen követelmények voltak akkor Magyarországon, a diplomata pályához?

Meglehetősen szigorúak. A vizsgaanyag megegyezett az ÁJTK (állami- és jogtudományi kar) felvételijével. Jellemző a megmérettetés szigorára, hogy a megközelítőleg 200 jelentkezőből csupán 10-et vettek fel.

Hová járt egyetemre?

A Moszkvai Nemzetközi Kapcsolatok Intézetébe. Májig büszke vagyok erre, mert abban az időben egy magyar diák számára, aki diplomáciai pályára készült, ez volt a legjobb elérhető képzési lehetőség külföldön. Persze én is szívesen tanultam volna Oxfordban, a Yale-n, vagy a Harvard-on, de ez nem volt az akkori valóság része.

Tanulmányai során említették-e 1956. október 23-át? Ha igen, hogyan?

Nem, egyszer sem. Abban az időben kezdődött a szovjet birodalom széthullásának folyamata, az ideológusok nyilván mással voltak elfoglalva.

Milyen változást hozott kiküldetésében 1989?

1989-90-t Namíbiában éltem meg, ahol szintén történelmi változások zajlottak. Az otthoni eseményekről a Szabad Európa rádión keresztül értesültem, amely az egyetlen olyan magyar nyelvű rádióadás volt, amit az Egyenlítő felé egészen nap lehetett fogni. Mivel akkor az ENSZ kötelékében dolgoztam, kiküldetésem az otthoni események nem befolyásolták. Az első igazi, szakszóval élve „kihelyezésemre” csak 1991-ben, tehát már a rendszerváltozást követően került sor.

Egy kiküldött diplomata résztvehetett volna a külföldön élő magyarok október 23-i ünnepélyén 1989 előtt?

Nincs személyes tapasztalatom, de azt gondolom, hogy hivatalos minőségében nem.

Egy kiküldött diplomata gyereke lehetett volna tagja a Külföldi Magyar Cserkész Szövetségnek 1989 előtt?

A válasz hasonló az előbbihez. Nyilván a nyolcvanas évek elején nem nézték volna jó szemmel, ha a misszióvezető gyermeke aktív tagja egy külföldi cserkész-csapatnak.

Idáig hány országban képviselte hazánkat?

Az előbb már említett Namíbia volt az első hely, bár akkor még az ENSZ szolgálatában tevékenykedtem. Ezután Mozambikban, a Dél-afrikai Köztársaságban és Kenyában teljesítettem külszolgálatot.

Hány nyelven beszél? Mikor tanult meg portugálul?

Anyanyelvemen kívül beszélek angolul, oroszul, portugálul és spanyolul. A portugál nyelvvel már az egyetemi évek alatt foglalkoztam, de igazán Mozambikban, majd a São Paulóban eltöltött másfél év alatt kezdtem megismerkedni. Úgy gondolom, hogy egy nyelvet sohasem lehet „befejezett” módon megtanulni. Még anyanyelvünket sem.

Hogy érzi magát São Paulóban?

São Paulo nem egy város, hanem egy ország. Bár Budapesten születtem és negyven éven át (már amikor otthon voltam) ott is laktam, négy éve egy fővároshoz közeli, háromezer lelket számláló kis faluban élek. Ennek megfelelően nem volt könnyű beleszokni az új környezetbe. Azonban ahogy telnek a hónapok, egyre jobban megismerem az embereket és a várost, ami oldja a kezdeti nehézségeket.

Családja élvezi-e a változásokat, könnyen tudnak-e alkalmazkodni?

A diplomaták házastársainak, gyerekeinek is meg kell küzdenie a gyakori helyváltoztatás okozta problémákkal. Nem könnyű új barátságokat, kapcsolatokat kiépíteni, három-négyévente lakást, iskolát váltani. Persze ahogy a latin mondás vallja: *varietas delectat!*

Hogy képzelte el diplomata pályáját? Mit valósított meg belőle?

Mire az ember a pálya (egyik) csúcsára ér, sok minden változik körülötte és magában is. Kezdeti illúzióim ugyan elvesztek, hivatástudatom viszont megerősödött. A diplomáciai karrier csúcsa a misszióvezetői kinevezés. Ennek egyik formáját gyakorlom, főkonzulként.

Köszönjük az interjút!

További sok sikert kívánunk diplomata pályáján Maris Zsolt, főkonzul úrnak!

Ez történt...

február 25-28.

A Szondi György cserkészcsapat nyári táborozása a Simon Bálint Cserkészparkban Embuban.

március 9.

Öregcserkészek és Barátaik vacsorája a Magyar Házban.

március 15.

Nemzeti ünnep Magyarországon.

március 16.

A Magyar Nőszövetség találkozója. Az eseményt Gollner Elemér, magyar festőművész olajfestményének kisorsolása tette még érdekesebbé.

március 18.

A Könyves Kálmán Szabadegyetem márciusi programja keretében emlékeztünk meg a március 15-i nemzeti ünnepéről.

(lásd a cikket a 9. oldalon)

március 27.

A Brazíliai Magyar Segélyegylet Közgyűlése, melyen bemutatták a tavalyi évben végzett munkáról szóló beszámolót, illetve a 2005. évi pénzügyi elszámolást. Az Igazgatóság tagjait újabb két évre megválasztották. A beszámolókat a segélyegyleti tagok számára hozzáférhető a honlapon: www.ahungara.org.br

Amennyiben Ön is szeretne ÖNKÉNTESKént

tevékenykedni, kérjük,

hívja Árpádot

a 9688-7426, 4439-8547

telefonszámokon, vagy

a Segélyegyletet

a 3849-0293 telefonszámon.



Erdélyben São Paulóból - II. rész

Kiss Gábor beszámolójának első részét közöltük a Híradó 44. számában. A Kiss család São Paulóban tervezte ki az európai utat. Frankfurtba repülve kocsit béreltek és irány Magyarország és még ami belefért: pl. Prága, Bécs, hogy a szabadságuk ideje alatt minél többet láthassanak. Erdély volt utazásuk fénypontja. Az utat Csíksomlyónál folytatjuk Gáborékkal. Jó utazást kívánunk Kedves Olvasóinknak!

Az első csíksomlyói templomot 1442-48-ig építették gótikus stílusban, a törökverő Hunyadi János marosszentimrei győzelme emlékére, de csak 1567. Pünkösöd szombatjától vált búcsújáró helyé, egy közelben lezajlott csata után. A mai templomot 1804 és 1876 közt építették az előbbi helyére barokk stílusban. A templom legnagyobb értéke a Csíksomlyói Madonna, amely 1515 körül készülhetett; egy helyi mester faragta hársfából a 2,2 méter magas művet. A nép hite szerint, ha vész közelgett, a Madonna könnyezni kezdett. Másik legenda azt meséli, hogy egy tatárbetörés alkalmával a tatárok minden csíki falut fölégettek és sokan menekültek Somlyóra. Amikor a templomban egy tatár a lándzsájával próbálta a szobrot ledönteni, a karja megbénult. Érdekes hogy a sok betörés és háború ellenére ötszáz éven keresztül megmaradt.



Mária-kegytemplom Csíksomlyón - Erdély leghíresebb műemléke. Benne található az 1515 körül készült Csíksomlyói Madonna

Este 8.30-kor tudtunk végre leparkolni, és a Kis-Somlyó hegyoldalán lévő kálvárián keresztül, gyalog a sötétben feljutni a szabadtéri színpadhoz, ami a búcsúkápolna előtt volt felállítva. Hatalmas tömeg volt már ott, kb. 10.000 ember várta a hegyoldalon a "Mégfeszített" rockopera kezdését. Szerencsére találtunk helyet magunknak, ahonnan élvezni tudtuk ezt a fantasztikusan szép előadást. Nagyméretű produkció volt, legalább 80 ember töltötte be a színpadot, bonyolult hang és fény berendezéssel.

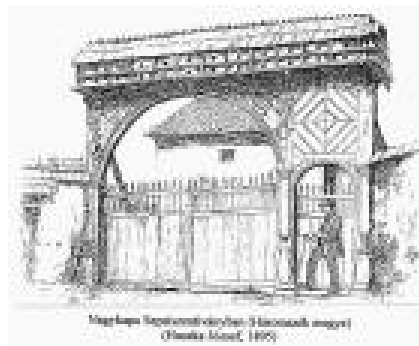
Közben eleredt az eső, de senki sem hagyta el a helyét. Ez a rockopera Koltay Gergely műve. Másfélórás műsor után nagy tűzijáték fejezte be az Ezer Székely Lány Napját, miközben az eső is elállt.

Onnan a nagy tömeggel együtt levonultunk és miután sikerült kijutnunk a parkoló káoszából, még 10 km-t autóztunk Csíksomortánig, ahol a falu végén a templom alagsorában kaptunk szállást, ahogy már előre megbeszéltük. Éjfél tájban a székelykapun behajtottunk és az út felvezetett a templomig. Akkor már csillagos ég ragyogott. Ott rövid kulcskeresés után bejutottunk alvóhelyünkre, ahol földrefektetett matracokon aludtunk. Másnap reggel harangszó ébresztett minket, az első hívás a 9 órai vasárnapi misére. Ahogy kimásztunk hálósájkajainkból, a falusiak már kezdtek érkezni, nagyrészüket népviseletben, miközben mi igyekeztünk magunkat rendbehozni fürdőszoba nélkül, a templom mögötti egyetlen vízcsapnál. Természetesen a mise magyar nyelvű volt; a templomban minden felirat,

ének- és imakönyvek, csakis magyar nyelven voltak és az oltár felett a magyar zászló volt kitűzve. Mise után elhangzott a Magyar Himnusz és azután, kellemes meglepetésünkre, egy népi bemutató következett, ahol a falusi 8-12 éves kisgyerekek népi játékokat adtak elő. Szerepelt egy 8 tagú leány furulyaegyüttes 14-16 évesek és a dévai (Hunyad megye) árvaháznak a zenekara, akik éppen búcsúelőadást tartottak köszönetül a falusi vendéglátásért. Az árvák zöme moldvai volt s amint a helyiek említették, Moldáviában nagy a szegénység és az éhínség, így átjönnek a Kárpátokon Erdélybe, ahol sokkal magasabb az életszínvonal. A templomtól egy picit feljebb található a temető, ahol több esetben a halottak neve mellett a születésük és elhalálozásuk dátuma, valamint az élő rokonok neve is ki volt írva, de csak a születési dátummal. Indulásunkkor még bementünk egy házba, ahol megmutatták hogy hogyan élnek ebben a 350 lakosú faluban. Az istállóban volt ló, disznó, tehén, kecske, nyúl, liba, tyúk, székér és a tetőszerkezet alatt a padláson bőven széna és kukorica. A zöldségeskertben frissen szedett földieperrel kínáltak, de volt ott hagyma, répa, paradicsom, petrezselyem, stb. bőségesen. A faluban van villany, víz és utcai gáz is minden házban, dacára a földes utcáknak. Majdnem minden háztetőn parabólikus antenna van, amin keresztül a magyar TV csatornákat nézhetik. A konyhában hűtőszekrény, mélyhűtő és gázos vízmelegítő található.

Innen indultunk a Sóvidék felé, Székelykeresztúr mellett találtuk Petőfi Sándor emlékművét. Székelyudvarhelyen (Odorheiu Secuiesc) ebédeltünk. Ebéd után a szemben lévő tér parkolójában táncházat rendeztünk. Az autónk hangerősítőjén, nyitott ajtókkal, magyar zenére jó félórát táncoltunk. Az arrajárók és a kis tér szomszédjai az ablakokból kísérték nagy érdeklődéssel táncainkat. Korond (Corund) volt aznapi célunk, ahová el is jutottunk d.u. 6 óra felé. Unokatestvéreim ismerősei szeretettel vártak minket. Korond egészen kicsi falu, kevés ház van az út mentén. Az üzleteken kívül, új kis szállodák és panziók vannak, főleg magyar és német látogatóknak. A fő attrakciója az a kerámia, amit ott helyben gyártanak és festenek kisebb-nagyobb műhelyekben. Szébbnél szébb tányérokat, kancsókat,

vázákat és gyertyatartókat lehet találni, erdélyi motívumokkal díszítve. Azonkívül szőttesek, hímzések, párnahuzatok és egyéb dísz tárgyak kaphatók. Az ismerős házaspár is kerámia gyártással-eladással foglalkozik. Meg is mutatták a műhelyüket és az égető kemencéjüket is. Van helyi boltjuk, de főleg a környéki piacokra járnak és ott árúsítják termékeiket, sőt még Budapestre is szállítanak 2–3-szor évente. Van 3 autójuk, köztük két kis teherautó a szállításra. Nagy



Székelykapu Sepsiszentiványban (1895)

kényelemben élnek, új házfelszereléssel, a konyhában új gáztűzhellyel, de mégis a régi cserépkályhán főznek és sütnek, ami azonkívül kitűnő fűtőberendezés is. Az étkezéseken olyan mennyiségű ételt tálaltak, hogy lehetetlen volt megenni. Még nem is olyan régen volt az, hogyha valaki Erdélybe szándékozott utazni, mindenkinek első tanácsa az volt, hogy élelmiszert kell vinni mert Romániában éhinség van. Hála Istennek, ma már nem így van Erdélyben, sőt az volt a benyomásunk, hogy jólét van és a gazdasági fellendülés különösen a magyarokon érezhető. Korondon aludtunk két éjszakát és onnét jártunk el kirándulni. Voltunk Parajdon (Praid) egy sóbányában, ahol óriási termék vannak majdnem 0% légnedvességgel. A látogatók nagyrésze orvosi kezelés alatt van, főleg különböző tüdőbajok miatt.

(folytatása következik)

Nemzeti ünnepünk: március 15.

158 év távlatából is büszkén emlékezünk meg nagy Nemzeti Ünnepünkről a világ minden táján, ahol magyarok élnek.

A Magyar Házban szép számmal gyűltünk össze március 18-án, szombaton délután 17:30-kor. Az ünnepélyen főkonzulunk, Maris Zsolt kokárdával a szíve fölött köszöntötte a jelenlévőket, majd rövid ünnepi megemlékezés után bevezetőt tartott a Széchenyi István gróf életéről szóló "HÍD-EMBER" című filmhez. A film hossza ellenére is lekötötte figyelmünket, és élvezettel szívtuk magunkba a történelmi kor szépségét, és maga Széchenyi István nagyságát.

A film hatása alatt voltunk még, amikor a finom szendvicseket, pogácsát eszegettük és öblítettük finom borral.

Méltóan emlékeztünk meg e nagy ünnepünkről, és valami újat kaptunk!

Gratulálunk a szervezőknek, köszönetünk érte!



OLVASÓINK LEVELEIBŐL

Lelkes Ilona Vancouverben, Kanadában élő magyar emigráns "Karácsonyi emlékezés" című versét közöltük előző számunkban, amit így köszönt meg: "Boldoggá tett, hogy ilyen távol fogadott hazámtól, szeretettel olvassák és értékelik rímbe vetett soraimat"

Zászkaliczky Pál, a Magyar Evangélikus Konferencia irodavezetője többek között írja, hogy a dél-amerikai útról visszaérkezett Gáncs Péter püspök nagy örömmel számolt be a São Paulo-i látogatásáról. Nagy érdeklődéssel olvasta át a kapott Híradót és mind az íghehallgató-, mind a magyar közösséget megtartó szolgálatukhoz sok erőt, ötletet, hűséget, Krisztus Urunk áldását kívánja.

Errata

A Szerkesztőség ezúton kér elnézést a Híradó 44. számában az *Ebből mi kimaradtunk* írás szerkesztésében elkövetett hibákért. Megértésüket köszönjük!

Ösztöndíjjal Finnországban

Dénes Guszti nagyon értékes és érdekes finnországi beszámolójának első részét közöljük. A finnországi életről, a finn emberekről, a finn nyelvről és annak rokonságáról a magyar nyelvvel a következő számunkban olvashatnak a Kedves Olvasók.

A tanulmányok

A múlt év első felében Finnországban, Turkuban voltam mint cserediák a FEA-USP (São Paulo) egyetem csereakciójának keretében. A Nemzetközi Együttműködés Bizottsága több választási lehetőséget kínált, és nekem már régi tervem volt egy európai tanulmányút megvalósítása. Több tényezőt kellett tekintetbe vennem: hol van hely, egy olyan iskola, mely nem követeli meg az ország nyelvének ismeretét és elfogadja csak az angol nyelv ismeretét, mik a felkínált kedvezmények és természetesen jómagam kulturális és tanulmányi igényei.

Az egyetemen közgazdaságtant hallgatok, és ezért néhány körülmény azonnal felhívta a figyelmemet:

Finnország világviszonylatban is talán a legönnellátóbb nemzetgazdaság, kitűnő termelőképeséggel, a korrupció minimális, a környezetvédelem nagyon szigorú, az alapoktatási szintje első helyen áll, és a felsőoktatás nagyon magas színvonalú. Az egy főre eső jövedelem egyike a legmagasabbaknak (legalább is az ENSZ megbízásából készült életszínvonal-



A befagyott Aura folyó

felmérés mutatói szerint). Tegyük még hozzá azt is, hogy az elmúlt 20 év folyamán az ország főleg alaptermelésre berendezkedett ipara (építészet, hajóépítés, halfeldolgozás, kohászat, fakitermelés, papírgyártás – emellett nem elhanyagolhatók a vizuális művészetek, az építészet és a design területén elért eredményei sem) átálló félben van: például a híres Nokia mobiltelefon - nem úgy, mint sokan képzelik – Finnország gyártja. A felkínált lehetőségeket mérlegelve, a TuKKK (*Turun Kauppa-korkeakoulu*, angolul: *Turku School of Economics and Business Administration*) egyetem mellett döntöttem. Itt maguk a meghívók, a helybeli diákok fogadják az újonnan jött cserediákokat, értük mennek, szárnyuk alá veszik, gondoskodnak bevezető finn nyelv-tanfolyamokról, bemutató konferenciákról, városnézésről, segítenek szálláshelyet keresni. A helybeli Diákszövetség szolid hozzájárulás ellenében biztosít orvosi kezelést, közlekedési kedvezményeket, árengedményeket a diák-kávéházakban, valamint számos sportolási lehetőséget. Tanulmányutam mindent összegezve nagyon eredményes volt. A TuKKK

egyetemen teljesen más és – szerintem – jobb a tanítási módszer. Sok olyan tananyagot tanít, amelyek a São-Paulo-i egyetemen nem léteznek.

A tanegységeknek nem kötelező követniük a féléves skémát, lehetnek rövidebbek és intenzívebbek, sokszor még előadás sincs, csak “testreszabott” tanulási tervezetek (de beszámítanak a creditbe).

A hallgató háromszor szigorlatozhat ugyanabból az anyagból, nincsenek előfeltételek, csak utalások a szükséges előismeretekre: a vizsgákon a tanuló effektív tudása számít. A bevezető kurzusokon kívül semmi nem kötelező, csak az a lényeg, hogy az egyetem elvégzéséig minden tanulmányi köteleességet teljesítsenek. A tanítás nyelve főleg az angol, ami nagyon megkönnyíti a diákcserereakciót.

(folytatása következik)

Gustavo Voeres Dénes

Fordította: Nagy Szabolcs

BÖLCS MEGÁLLAPÍTÁSOK

A nő olyan, mint az olimpiai érem. Harcolnod kell érte, aztán egy életen át, lóg a nyakadon.

A férfiak olyan logikátlan teremtmények, akik a szállodában otthon akarják érezni magukat, míg otthon szállodai szolgáltatásokat várnak el.

Megházasodott a munkaverseny. Elvette a munkakedvem.

Mostanában annyit dolgozom, hogy kezd az ivás rovására menni!

Az idegbaj öröklődő betegség. Én is a gyerekektől kaptam

Átmegek öt percre a szomszédba, keverd meg félóránként a levest.



Tél Turkuban

15 éve hunyt el Apostol János (1903-1991)

Kivonatos közlemény Nagy Attila által megőrzött iratok alapján

Apostol János Tiszteletes Kunszentmiklóson, Budapest közelében, pap- és tanítócsaládban született. Ott végezte el a középiskolát, Budapesten a Teológiai Akadémiát, majd a Debreceni Egyetem Hittani fakultásán kapott lelkészi oklevelet. Alapító tagja az akkor induló "Soli Deo Gloria" mozgalomnak.

1925-ben ösztöndíjjal az USA-i Princetonban, "Master of Theology" címet szerez, és "The Reformed Church in the U.S." szenteli fel. Szolgál a New-York-i magyar gyülekezetben is. 1927-ben a kanadai Presbiteriánus Egyház megbízásából Calgaryban szedi össze a kivándorolt református magyarokat.

1928-ban tér vissza Magyarországra, s több dunamelléki egyházban szolgál mint segéd-, tanító- vagy helyettes lelkész. A Magyarországi Református Egyház Konventje Brazíliába küldi küldmissziós szolgálatra, s az argentinai és uruguayi szórványok megszervezésére.

1932. október 31-én alapítja meg a Brazíliai Magyar Református Egyházat São Paulóban. Innen szervez meg számos vidéki, több száz, sőt 1000 km-re levő gyülekezetet.

1934-ben Magyarországon feleségül veszi Herminát, egy délvidéki papcsalád leányát, aki vállalja férje

oldalán a földrésznagyságú területen szétszórta élő református magyarok gyülekezetekbe szervezését.

Az állhatatos, munkás és áldozatos vezetők és hívek segítségével épül fel Árpádfalván az első templom 1935-ben, és három magyar iskola Paranában. 1941-bel készül el a kalotaszegi stílusú templom São Paulóban, az itt élő magyarok büszkesége. 1946-ban, az óhazai egyház helyzete miatt kénytelen önálló egyháztestté változtatni a gyülekezetet, "Igreja Cristã Reformada" néven.

12 éven át a "Brazíliai Harangszó" vitte Isten igéjét és a magyar kultúra szellemi kincseit a szétszóródott hívekhez egész Dél-amerikába. A templom nagytermében minden hónap első vasárnapján "koloniális ünnepélyeket" rendez, melyek évtizedekig ébren tartották a kivándoroltak szellemi, érzelmi és kulturális kapcsolatát az óhazával. A 70-es évektől a fiatalabb korosztály nyelvi nehézsége miatt portugál nyelvű istentiszteleteket is tart.

Apostol János jó kapcsolatokat tartott fenn a brazil és nemzetközi protestáns és másvallású szervezetekkel, az Egyház tagja az Egyházak Világtanácsának, a Református Világszövetségnek, a Latin-amerikai Protestáns Egyházak Szövetségének, ahol 1968-tól ő maga senior tagként képviselte az

argentinai, brazil és uruguayi egyházakat, aktív tagja volt a "Diakonia" szervezetnek és tagja a Brazíliai Keresztény Egyházak Ökuménikus Tanácsának (CONIC). 1986-ban Apostol János elveszti hűséges élet- és munkatársát, Herminát. Ő maga testi erejében meggyengülve, 86 évesen még 1989-ban Szöulban képviselte az Egyházat, ahol a résztvevők fennállva üdvözölték régi munkatársukat.

A brazíliai Magyar Református Egyház alapító lelképásztora, 66 éves küzdelmes szolgálat után – amiből 59 évet Brazíliában töltött -, 1991. július 15-én megtért Főpásztorához.

Apostol János kemény, harcos, kitartó munkával tartotta fenn egyházának az ügyét, soha nem kérkedett eredményeivel, alázatosan végezte szolgálatát a magyarság javára és Isten dicsősége.

Ő is elmondhatja Pál Apostollal: "Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetül eltétetett néki az igazság koronája..."

(Pál Apostol Timóteuszhoz írt második levele, 4. rész, 7-8. vers)

A gyülekezet régi vágya teljesült, hogy São Paulóban, a lapai templom előtti teret az ő emlékére "Praça Reverendo János Apostol"-lá kereszteljék át.

† ELHUNYTAK

február 24. Ursula Surman

(Gombert Károly anyósa)

március 7. Németh György

március 21. özv. Landy Dezsőné Éva

Az Úr fogadja Őket kegyelmébe!

Nagy veszteség érte a világ cserkészetét.

Elhunyt **Dr. Mattyasovsky Zsolnay Miklós** (Matyabá) Pécsen, 2005. decemberében. A jogász, író, aki a Külföldi Magyar Cserkészszövetség örökös tiszteletbeli elnöke volt, az életét szentelte a magyar cserkészetnek. Jó Munkát! – mert jó munka volt!



Virrasztás Pilinszky Jánosért

Dóczy Péter színművész kezdeményezésére május 27-én – halálának huszonötödik évfordulóján – négy helyszínen: a Petőfi Irodalmi Múzeumban, a Hajós utca 1.-ben, a balettintézet árkádjai alatt és az Eckermann kávéházban kívánják megidézni Pilinszky János szellemét. E napon a Petőfi Irodalmi Múzeum (PIM) a Pilinszky-szimpozíumnak ad majd otthont, este hétkor megnyitják Vattay Elemér fotókiállítását, nyolckor pedig Dóczy Péter, Lőrinszky Attila, Blaskó Bori Meditáció című színházi előadását mutatják be. A Hajós utca 1.-ben – ahol valaha Pilinszky élt – a színiakadémia növendékei etűdöket, élőképeket adnak elő versekre és Bach zenéjére. Dóczyék úgy tervezik, hogy a balettintézet árkádjai alatt a Pilinszkyt ábrázoló vagy versei ihlette képzőművészeti alkotásokkal berendezett kávéházban este hattól diákok, önként jelentkezők folyamatosan felolvassák majd a költő verseit. Az Eckermann kávéházban Pilinszky-sarkot rendeznének be egy fotellel, ahol a költő „ül”. A fotelhez oda lehetne ülni, s elmesélni „neki” és az egybegyűlteknak egy-egy gondolatot, amelyet Pilinszky versei ébresztettek a megszólalóban.

Dóczy Péter és a szervezők remélik, hogy minél több magyar versszeretőt be tudnak vonni a megvalósításba. (Varga Klára - Magyar Nemzet Online)

Magyarul határok nélkül

Nyitott ajtók – Magyar nyelv határok nélkül címmel rendeztek tanácskozást márciusban Budapesten. Az eseményt a Magyar Iskola (Hungarian Language School) hirdette meg azzal a céllal, hogy a magyar mint idegen nyelv oktatásával foglalkozó civilek, szervezetek, intézmények számára nyitott fórumot, beszélgetési, valamint további együttműködési lehetőséget teremtsenek. A Hungarian Language School több mint tizenöt éve foglalkozik hazánkban migránsok, menekültek magyarnyelv-tanításával, de nyitottak a határon kívül élő magyarok és nem magyarok oktatására is. Az iskola 2003-ban az Európai Unió Socrates Lingua pályázatán több partnerszervezettel (a Bécsi Egyetem Finnugor Intézete, a Heltai Gáspár Könyvtári Alapítvány és a Szabó T. Attila Nyelvi Intézet Kolozsvárról, valamint a stuttgarti Magyar Kulturális Intézet) sikerrel szerepelt *A magyar mint idegen nyelv oktatása Európában* címmel. Így elindulhatott egy nagyszabású program a magyar mint idegen nyelv tanításának, tanulmányának fejlesztése terén, mely az EU esélyegyenlőségi politikájával összhangban lévő interkulturális képzések sorába illeszkedik.

(Hangya Éva – Magyar Nemzet Online)

Elkészült a legnagyobb magyar filmstúdió

Mintegy 1,5 milliárd forintos beruházással, csaknem három év alatt elkészült Magyarország első magánfilmstúdiója Pomázon a Stern Film Stúdió és Média Center, amely májusban próbaüzemben már vendégül lát külföldi forgatócsoportokat.

A magyar-kanadai üzletember Robert Szabados és lánya, Amy maga finanszírozta a három és fél hektáros területen - egy volt fonoda helyén - a stúdiók és a kiszolgáló létesítmények építését. Szeptemberben indul a szakemberképzés is a Stern Filmiskolában. (Napi Online)

Utolsó simítások a New York-palotán

Az utolsó leveleket aranyozzák a stukkókon, s a csavaros alabástrom oszlopok díszes bronzfogalatait patinázzák. A New York-palota felújítása áprilisra befejeződik, s megnyílik 107 szobájával, nagy hírű kávéházával, homlokzati különleges díszvilágításával Budapest várva várt új csodája. A New York a Boscolo szállodalánc talán legszebb gyöngyszeme lesz.

Az 1956-os forradalom 50. évfordulójának méltó megünneplésére, az események koordinálására Emlékbizottság alakult Magyarországon.

Az 1956-os Emlékévet Előkészítő Bizottság elnöke Kosáry Domonkos, az Akadémia egykori Elnöke, 1956-ban a Történelemszak Forradalmi Bizottságának elnöke.

Az Emlékbizottság honlapja: www.19562006.hu

Kertész Imre: K. dosszié

Radnóti Miklós Színházban mutatták be nemrég Kertész Imre új könyvét, a K. dossziét. Nobel-díjas írónk ezúttal önéletrajzát írta meg regényes párbeszéd formájában. Hafner Zoltán irodalomtörténésszel, aki szerkesztője is volt, két éven át, tucatnyi kazettára vették fel beszélgetéseiket, s a bőséges nyersanyagot azután Kertész formába öntötte. Mint mondta, a Nobel-díj után rengeteg marhaságot összeírtak róla és a regényeiről, s ezeket szeretne volna helyre tenni egy önéletrajzzal. Az új kötetnek az az előnye is megvan, hogy bármit ír is a jövőben, nem kell magyarázgatni, mivel ebben a könyvben az egész életét megírta.

Árpád népe

Szűnni nem akaró vastapssal és hatalmas ovációval fogadta a közönség a Papp László Budapest Sportarénaiban Szörényi Levente *Árpád népe* című misztikus operájának ősbemutatóját. A darab cselekményének középpontjában a Szent István király halálát követő hatalmi harc áll, amelyben két árpád-házi herceg - András és Levente - küzd Orseolo Péterrel és egymással. A Makovecz Imre tervezte, sziklát ábrázoló díszleteken az életfa, Krisztus, és a tűz motívumai tűntek fel, az utolsó jelenetben pedig a Turul is megjelent a színpadon. A 135 perces előadás létrehozásában összesen 1500 ember dolgozott, a színpadon 300 statisztá és 50 táncos mozgott. (MTI)